Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1629/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.I.20.211/2026/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. Az indítványozó1. és az indítványozó2. az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz. Indítványaikban a Kúria Pfv.I.20.211/2026/2. számú végzése, a Fővárosi Törvényszék 43.Pf.633.843/2025/6. számú ítélete, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 21.P.88.340/2024/17. számú ítélete alaptörvény-elleneségének megállapítását és megsemmisítését kérték az Alkotmánybíróságtól az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének és XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére hivatkozva.

[2] Az Alkotmánybíróság együttes vizsgálat és elbírálás végett az ügyek összefüggésére való tekintettel azokat egyesítette az Abtv. 58. § (2) bekezdése és az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 34. § (1) bekezdése alapján.

[3] Az indítványok benyújtását megelőző bírósági eljárásnak az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők.

[4] A bíróságok által megállapított tényállás szerint az indítványozó1.-et (az alapeljárás I. r. alperesét) egy korábbi ügyben a Békés Megyei Bíróság, 2007. január 23-án kelt 2.Pf.25.687/2006/4. számú, jogerős ítéletével kötelezte, hogy a felperesnek szavatossági igényből eredő javítási költséget fizessen meg. Az indítványozó1. a fizetési kötelezettségének önként nem tett eleget, ezért vele szemben a felperes végrehajtási eljárást kezdeményezett, amely a tárgyi ügyben érintett bírósági eljárás során is folyamatban volt. Az indítványozó1. időközben törvényes örökös lett, de a hagyatéki tárgyaláson az örökséget visszautasította, így az öröklésből kiesett, helyette gyermeke, az indítványozó2. (az alapeljárás II. r. alperese) örökölt, többek között a perbeli ingatlan 1/6 tulajdoni hányadát.

[5] A felperes keresetet nyújtott be, amelyben kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, miszerint az indítványozó1. örökséget visszautasító nyilatkozata, továbbá a közjegyző hagyatékátadó végzésének a fenti ingatlan tulajdoni hányadát indítványozó2. részére átadó rendelkezése a felperessel szemben hatálytalan. A felperes szerint az indítványozó1. az örökség visszautasításával öröklési jogi jognyilatkozatot tett, amely a felperesi követelés fedezetét vonja el, ezért a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 6:10. §, 6:9. § és a 6:120. § (1) bekezdése értelmében hatálytalan, figyelemmel arra, hogy az 1/2011. (VI. 15.) PK vélemény szerint egyoldalú jogügylet alapján is bekövetkezhet olyan fedezetelvonás, amely az ügylet relatív hatálytalanságának megállapításához vezethet. A felperes érvelése szerint a perbeli ingatlan része volt a kielégítési alapnak, mivel azt az indítványozó1. az örökhagyó halálával a törvény erejénél fogva megszerezte. Az indítványozók a kereseti kérelem elutasítását kérték. A tartalmilag azonos ellenkérelmükben azt állították, hogy az a dologösszesség, amelyet az indítványozó2. törvényes öröklés révén szerzett, sosem állt az indítványozó1. tulajdonában, sosem szolgált a felperesi igény kielégítésének alapjául.

[6] Az elsőfokú bíróságként eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság 21.P.88.340/2024/17. számú ítéletével a kereseti kérelemnek helyt adva megállapította, hogy az indítványozó1. alperes örökséget visszautasító nyilatkozata, továbbá ennek következtében a közjegyző hagyatékátadó végzésének a perbeli ingatlan tulajdoni hányadát indítványozó2. részére átadó rendelkezése hatálytalan a felperessel szemben. Kötelezte az indítványozó2.-t annak tűrésére, hogy a felperes az indítványozó1.-el szemben fennálló követelését a perbeli ingatlanon fennálló 1/6 tulajdoni hányadából elégítse ki és a követelés érvényesítése érdekében ezen tulajdoni hányadra végrehajtást vezessen.

[7] Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a szavatossági igénynek helyt adó jogerős ítélet alapján végrehajtás van folyamatban az indítványozó1.-el szemben, továbbá, hogy az örökhagyó törvényes örököseként az indítványozó1. szerezte volna meg a perbeli ingatlan 1/6 tulajdoni hányadát, azonban az örökséget visszautasító nyilatkozata folytán az indítványozó2. vált örökössé. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a fedezetelvonó szerződés anyagi jogi szabályai megfelelően alkalmazandók az örökséget visszautasító nyilatkozatra. A Ptk. 7:1. § a szerint az ember halálával hagyatéka mint egész szállt át az örökösre, tehát azzal, hogy az örökhagyó meghalt, az indítványozó1.-re mint örökösre szállt a perbeli ingatlan, a tulajdoni hányad bekerült az indítványozó1. vagyonába, így az a felperes felé fennálló követelés fedezetéül szolgált. Azzal, hogy az indítványozó1. visszautasította az örökséget, a fedezetet elvonta, a Ptk. 6:120. § (2) bekezdésének megfelelő alkalmazásával pedig vélelmezni kell az indítványozó1. és indítványozó2. relációjában a rosszhiszeműséget.

[8] Az indítványozók fellebbezése folytán másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 43.Pf.633.843/2025/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a közjegyző teljes hatályú hagyatékátadó végzésének részbeni és a felperessel szembeni hatálytalanságának megállapítására irányuló keresetet elutasította. Egyebekben a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[9] A jogerős ítélet ellen az indítványozók terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet és felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet. Felülvizsgálati kérelmükben a kereset elutasítását kérték.

[10] A Kúria a Pfv.I.20.211/2026/2. számú végzésében a felülvizsgálati kérelemmel kapcsolatban az alábbiakat állapította meg. A felülvizsgálati kérelemmel érintett ügy vagyonjogi pernek minősül a Pp. 7. § (1) bekezdés 18. pontja alapján, a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték az ötmillió forintot nem haladja meg, továbbá az ügy nem tartozik a Pp. 408. § (1) bekezdés második mondatában meghatározott kivételek körébe. A felülvizsgálat ezért az ügyben főszabály szerint, törvény alapján kizárt. Az ügyben ezért felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet kellett előterjeszteni.

[11] A Kúria megállapította, hogy a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem, a tartalom szerinti elbírálás elve szerint, nem alkalmas érdemi elbírálásra. A Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pont első fordulata, azaz a joggyakorlat egységének biztosítása iránti engedélyezési ok érdemi vizsgálata a joggyakorlat vizsgálatát és értékelését igényli. Az indítványozók kérelmükben nem jelöltek meg olyan, az engedélyezés alapjául szolgáló – egymással ellentétes tartalmú – jogerős határozatokat, amelyekre hivatkozva állítják a joggyakorlat egységének a hiányát vagy a jogegység veszélyeztetettségét, így a kérelem e tartalmi hiányossága kizárja az állított engedélyezési ok érdemi elbírálásának a lehetőségét. A Pp. 410. § (2) bekezdés *e)* pont *ca)* és *eb)* alpontjai értelmében, a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben meg kell jelölni az engedélyezést megalapozó jogkérdést. A jogkérdés fél általi megjelölése nem mellőzhető, mert a Kúria a fél kérelméhez kötve van, és csak a kérelemben foglaltakat vizsgálja. Az indítványozók nem jelöltek meg olyan jogkérdést, amelynek elvi jelentősége, bírói gyakorlata, valamint különleges súlya érdemben vizsgálható lenne. Az indítványozók végül a felülvizsgálat engedélyezését a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján is kérték. A Kúria állandó gyakorlatára utalva megállapította, hogy jelen ügyben az indítványozók felülvizsgálati kérelmükben ugyan hivatkoztak a Kúria több határozatára, de a jogerős ítélet felülvizsgálatát az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre, és nem a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással kérték [Pp. 406. § (1) bekezdés]. A Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem ezért érdemben nem vizsgálható.

[12] Mindezekre figyelemmel a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem nem felelt meg a Pp. 410. § (2) bekezdés *e)* pont *ea)*, *eb)* és *ed)* alpontjában foglaltaknak, ezért azt a Kúria a Pp. 410. § (4) bekezdése alapján visszautasította.

[13] 2. Az indítványozók ezt követően alkotmányjogi panaszindítványt nyújtottak be az Alkotmánybíróságon, az Abtv. 27. § (1) bekezdésére hivatkozva. A kiegészített indítványaikban kérték a Kúria végzése, a Fővárosi Törvényszék és a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéletei alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.

[14] Az indítványozó1. előadta, hogy az örökség visszautasítása ellenére a támadott bírósági döntések olyan jogkövetkezményeket alkalmaztak, mintha az öröklés megtörtént volna, ezzel az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó az a joga, hogy az örökséget visszautasítsa, végeredményben nem érvényesült. Azzal, hogy vele szemben a visszautasított örökségen keresztül mégis alkalmazhatók az örökléshez fűződő joghatások, mert a fedezetelvonás tekintetében úgy tekintették, mintha örökölt volna, lényegében alapjogsértő módon kiüresítették azt az Alaptörvényből fakadó jogát, hogy nem kívánt örökössé válni. A bírósági döntésekből nem derült ki, hogy az ügyben az örökség visszautasítása mint alapjogilag releváns jogi pozíció joghatásai miért és milyen indokkal tértek el az általános jogkövetkezményektől.

[15] Másodlagosan az indítványozó1. a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése] sérelmét állította, mivel álláspontja szerint a döntésekből nem ellenőrizhető vissza, nem követhető nyomon, hogy milyen jogértelmezési és alkotmányosan igazolható módon vezették le a bíróságok az ítéletek szerinti jogi megoldást. Másként megfogalmazva, milyen körülmények indokolhatták, hogy az eljáró bíróságok az öröklési jogi jognyilatkozathoz az általánostól eltérő jogkövetkezményt rendeljenek, amellyel az örökség visszautasítása ellenére is joghatásokat kapcsoltak egy fenn nem álló öröklési pozícióhoz.

[16] Az indítványozó2. az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való jogának sérelmét állította. Az indítványozó2. kiemelte, hogy az örökség visszautasításának az a jogkövetkezménye, hogy az azt visszautasító örökös kiesik az öröklésből. Az indítványozó2. tulajdonszerzése ezért nem az indítványozó1.-től eredt, hanem az öröklési pozíciója közvetlenül a kiesés esetére alkalmazandó öröklési rendből következett. A támadott ítéletek mégis olyan jogkövetkezményt kapcsoltak az indítványozó2. tulajdonához, amely azt eredményezte, hogy a kieső örökös személye a jogkövetkezmények szintjén továbbra is releváns maradt. A támadott döntések a panaszos tulajdonát formálisan nem vonták el, annak tartalmát azonban lényegesen korlátozták akkor, amikor a tulajdona egy olyan követelés kielégítési alapjává vált, amelynek nem ő volt a kötelezettje, és amelyhez saját magatartása, saját kötelezettsége vagy anyagi jogi kapcsolata nem kötötte. Az öröklés elfogadása vagy visszautasítása csak akkor tekinthető valós és érdemi jogi döntésnek, ha az örökös számára az örökléssel együtt járó terhek köre és azok személyi kapcsolódása

észszerűen előrelátható. Ezzel szemben jelen ügyben olyan teher áll fenn a vagyonon, amely nem volt ismert. Álláspontja szerint az alkotmányos tulajdonjog korlátozása csak olyan alkotmányosan igazolható alapon történhet, amely észszerű és közvetlen kapcsolatban áll a tulajdonos saját jogi helyzetével.

[17] Az indítványozó2. továbbá a tisztességes eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] sérelmét is állította, egyrészt azért, mert az eljáró bíróságok ítéleteiből hiányzik a tulajdonjogot sértő érvelés magyarázata. Az indítványozó2. ugyanis saját személyében nem tett olyan jognyilatkozatot, nem tanúsított olyan magatartást, és nem vett részt olyan jogviszonyban, amely a támadott jogkövetkezmény alapjául szolgált volna. Az eljáró bíróságok ítéleteiből nem tűnik ki, hogy a panaszos saját jogi helyzete milyen kapcsolatban állt a vele szemben alkalmazott jogkövetkezménnyel. Az eljáró bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és 28. cikkét is megsértették azzal, hogy nem tárták fel azt, hogy a fedezetelvonás milyen személyes és jogi kapcsolódás alapján terjedhetett ki az indítványozó2. tulajdonára is. E körben alaptörvény-ellenes az indítványozó2. szerint az is, hogy a bíróság nem tette számára nyilvánvalóvá, hogy a Ptk. 120. § (2) bekezdésében releváns vélelem megdöntése mely esetben volt tény, mely esetben volt a jogi konstrukció része. Az indítványozó2.-nek ennek következtében az ingyenességgel szembeni védekezésre nem volt érdemi lehetősége, valamint a bíróság a jogi helyzetét önállóan nem vizsgálta.

[18] Másrészt a Kúria azzal a döntésével, amellyel megtagadta a felülvizsgálatot, fenntartotta a kirívóan alaptörvény-ellenes bírósági döntéseket. A Kúria végzése álláspontja szerint nem csupán formálisan zárta le a jogorvoslati láncolatot, hanem közvetlenül hozzájárult ahhoz, hogy az első- és másodfokú bíróságok alapjogsértő döntései a jogrendszerben végleges joghatást váltsanak ki.

[19] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján az ügyben tanácsban járt el.

[20] Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.

[21] Az indítványozók alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkeznek, érintettségük – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárásban alperesek voltak – fennáll.

[22] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett bírói döntést követő 60 napon belül lehet írásban benyújtani. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló kúriai végzést az indítványozók jogi képviselője 2026. április 8-án vette át, alkotmányjogi panaszát az indítványozó1. 2026. május 29-én, az indítványozó2. 2026. június 2-án terjesztette elő. Az alkotmányjogi panasz tehát a Kúria támadott végzése tekintetében az Abtv. 30. § (1) bekezdés szerinti 60 napos határidőn belül került benyújtásra.

[23] Az Alkotmánybíróság Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pontjai alapján az alkotmányjogi panaszt akkor fogadhatja be, ha az határozott kérelmet tartalmaz. Az indítvány tartalmazza *a)* a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza [Abtv. 27. § (1) bekezdés]; *b)* az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés]; *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntést (a Kúria Pfv.I.20.211/2026/2. számú végzése, a Fővárosi Törvényszék 43.Pf.633.843/2025/6. számú ítélete, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 21.P.88.340/2024/17. számú ítélete); *d)* az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése]; *e)* indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, valamint *f)* kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság semmisítse meg a bírói döntést.

[24] Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban tartalmilag a jogerős döntéssel szemben hoztak fel alkotmányjogilag értékelhető indokolást. A felülvizsgálati eljárás során hozott érdeminek nem minősülő kúriai végzés tekintetében csak állították az alaptörvény-ellenességet, mivel álláspontjuk szerint azzal a Kúria konzerválta a jogerős döntés jogi érvelését, azonban önálló, alkotmányjogilag értékelhető indokolást a Kúria döntése tekintetében nem adtak elő. Az alkotmányjogi panaszindítványok a Kúria végzését illetően az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pontja szerinti követelményt nem teljesítik, így a kérelmek e körben nem határozottak.

[25] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, továbbá az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

[26] Az indítványozók a rendes jogorvoslati lehetőségeiket kimerítették, így az indítványok e tekintetben megfelelnek a törvényi feltételeknek.

[27] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az alapügy érdemében hozott döntésnek a Fővárosi Törvényszék döntése tekintendő. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet visszautasította, mert a kérelem nem felelt meg az eljárási törvény feltételeinek. A Kúria e döntése az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján az Abtv. 27. § (1) bekezdésében írt, a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, ezért alkotmányjogi panasszal támadható {például: 3063/2025. (II. 14.) AB végzés, Indokolás [12]; 3414/2025. (XII. 10.) AB végzés, Indokolás [18]}.

[28] Az indítványozók nemcsak a Kúria döntésére, hanem a Fővárosi Törvényszék és a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéleteire is kiterjedően terjesztették elő alkotmányjogi

panaszukat. Az Alkotmánybíróság ezért a továbbiakban azt vizsgálta, hogy lehet-e helye a Kúria végzésén keresztül a jogerős ítélet alkotmányossági vizsgálatának.

[29] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése szerint a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott határozata alkotmányjogi panasszal az általános szabályok szerint önállóan is támadható, azzal, hogy a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül az Alkotmánybíróság akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. Az indítványozók felülvizsgálati lehetőségének kimerítése és a rendkívüli jogorvoslati eljárásban hozott döntés tartalma tehát az Alkotmánybíróság eljárására is kihat. Ha a felülvizsgálati indítvány érdemi elbírálásra alkalmas, és azt a Kúria érdemben vizsgálja, akkor az Alkotmánybíróság a felülvizsgálati eljárásban hozott döntést a jogerős döntésre is kiterjedően vizsgálhatja. Abban az esetben azonban, ha a Kúria azt állapítja meg, hogy a felülvizsgálati eljárás lefolytatására nincs lehetőség, az Alkotmánybíróság a Kúriának e nem érdemi döntésén keresztül az ügy érdemében hozott jogerős döntést csak abban az esetben vizsgálhatja, ha az indítványozók a jogerős döntést a felülvizsgálati kérelemmel egyidejűleg – az Abtv. szerinti határidőben – alkotmányjogi panasszal is megtámadták.

[30] A Kúria alkotmányjogi panasszal támadott végzése nem érintette az ügy érdemét, mivel a felülvizsgálati indítvány nem felelt meg a Pp. 410. § (2) bekezdés *e)* pont *ea)*, *eb)* és *ed)* alpontjában foglaltaknak, ezért azt a Kúria visszautasította a Pp. 410. § (4) bekezdése alapján. Az indítványozók kérelme tehát formailag nem felelt meg a felülvizsgálat kivételes engedélyezése feltételeinek. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján és állandó gyakorlata szerint a Kúria döntésén keresztül a jogerős döntést nem vizsgálhatta. {Például: 1210/2026. (IV. 21.) AB végzés, Indokolás [30]; 1061/2026. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [21], 3414/2025. (XII. 10.) AB végzés, Indokolás [24]}.

[31] A Fővárosi Törvényszék jogerős döntését az indítványozók jogi képviselője 2026. január 13-én vette át, jelen alkotmányjogi panaszt az indítványozó1. 2026. május 29-én, az indítványozó2. 2026. június 2-án nyújtotta be, ezért a jogerős döntés tekintetében az Abtv. 30. § (1) bekezdésben foglalt határidőn túl, elkésetten nyújtotta be, így nem volt vizsgálható.

[32] Mindezekre tekintettel a Kúria végzésén keresztül a jogerős döntés állított alaptörvény-ellenessége az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján nem volt vizsgálható.

[33] 4. A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz részben elkésett, részben pedig nem felel meg a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pontjában foglalt követelményének, ezért az alkotmányjogi panaszt – az Abtv. 56. § (2) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *d)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 16.

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Ligeti Miklós Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Nemessányiné dr. Chronowski Nóra Edit s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró